

Như chưa bắt đầu

“Có phải chia tay một người mình vẫn còn yêu, thì còn đau khổ hơn gấp nhiều lần người bị chia tay?

Và người ta thường nuối tiếc-biết tìm lại những gì của quá khứ khi đã buông?”

- Bạn ơi cho tớ làm quen được không?

Đang trên đường ra trường Sư Phạm, số lạ nhắn tin Mai chẳng buồn trả lời, nhưng rồi như có điều gì hối thúc.

- Ủ. Bạn là ai?

- Tớ là Trường. Bạn học Sư Phạm Hà Nam à?

- Uả. Sao hay vậy? Bạn học trường nào?

- Đại Học Công Nghiệp cơ sở 3.

- Hê. Gần rồi. Ai cho bạn số tớ khai mau không nghỉ nói chuyện luôn đấy?

- Đi ăn chè với tớ thì tớ nói?

Cô mỉm cười cảm nhận anh ta biết xử trí:

- Ở gần trường tớ nhé, là con gái tớ ngại đi xa với người chưa quen.

Hai ngày sau.

Quán chè bên hồ chiều nắng nhẹ. Anh tới, Mai thoáng thấy có chút gì đó trêu mến quen thuộc. Anh cao, điển trai, gương mặt vẻ ngại ngùng: - Mặt bạn đỏ kìa?

Trường cười cười:

- Vì đây là lần đầu tớ hẹn bạn gái.

- Điều chưa? Nhìn cậu bảnh vậy cơ mà?

Anh gái đầu:

- Do bạn bè trêu tớ không biết tán gái?

- Hừ. Bạn lấy số tớ từ ai? Ai cho bạn?

- Làm gì mà như tra khảo vậy?

Cô tùm tùm:

- Vì tính tớ hay tò mò mà?

- Thanh cho tớ, bạn thân bạn ấy?

- Ủa. Thế bạn ở Lí Nhân à?

- Ừ. Tớ với Thanh học cùng cấp 3.

Mặt Mai xì lại:

- Con nhỏ đó hay pha trò lắm. Nhiều khi tớ rất bực về nó.

Anh dùng thìa đảo đều cốc chè bưởi chủ quán vừa đặt hai ly: - Nhưng bù lại Thanh rất nhanh nhẹn, giúp tớ có thể làm quen với bạn. Và tớ rất vui.

- Bạn thất vọng thì có!

- Bạn nói gì kì?

- Vì tớ lùn, bạn to con thế kia mà? Tớ giả sử sau này mà thành một đôi nhìn y như anh em hơn là một cặp.

Đó là cô gái biết chủ động - Trường nghĩ vậy. Anh nói nửa đùa nửa thật: - Nếu mà thành được như lời bạn thì rất hạnh phúc với tớ.

Cô đáp nhanh:

- Thế mà bạn kêu không biết tán gái, nhìn bạn kìà tớ sắp đổ rồi đấy?

Trường chỉ cười, Mai thấy mình như hơi bị lố, hai má đỏ gay khẽ cúi đầu: -
Mới buổi đầu gặp mà?

Từ lúc ấy cô lặng thinh và không hỏi gì thêm, chỉ có anh hỏi và cô trả lời.

Thời gian cứ thế trôi nhanh..

Dần dà rồi cũng được hai tháng làm quen. Chẳng thể giấu được rằng anh đã yêu cô, và người con gái chấp nhận mọi cuộc hẹn từ phía chàng trai chứng tỏ anh luôn là chỗ dựa vững chắc mỗi khi cần.

Hai đôi giày ba-ta đi quanh vườn hoa Nam Cao, Mai ngáp lên ngáp xuống chảy nước mắt: - Được ngày nghỉ chủ nhật, đang yên đang lành gọi tớ dậy sớm, mệt chết đi được, như tra tấn nhau ấy?

Chả bù lại trông anh đầy nhựa sống, đứng đo chiều cao cô chỉ đến nách, mét 77 mà. Đã thế còn chê: - Bạn chịu khó tập thể dục cho chân nó dài.

Mai lườm guýt, dấm phát bên sườn rồi chạy phía trước, đưa tay lên miệng lè lưỡi: *Blèè* - Bé lùn đáng yêu chứ bộ. Hơn cái bộ dạng thô kệch kia kìà?

- Hờ. Thô cơ mà có người mong chả được.

- Kệ tớ, bé xinh gái.

Anh lại cười khẩy:

- Èo. Tự mãn kìà?

Cô chớp chớp:

- Tự phồn quen rồi.

Chợt anh hôn má cái chụt, mắt Mai mở to vì ngỡ, Trường ngại ngừng: -
Trông em thật đáng yêu.

Má đỏ ửng, cô thích hành động bất ngờ như thế. Dù rất vui nhưng vẫn tỏ vẻ

bí xì: - Hê. Quá đà rồi đấy? Anh em nào thế?

- Ủ. Tớ cũng thấy ngượng ngượng.

- Này. Lại cậu tớ kia?

Mặt anh hiện dấu hỏi to tướng, cô thì dừng dừng:

- Về đi anh ơi. Em mỗi chân lăm rồi?

- Thế lên anh công.

Dứt lời Mai “ồ zia” nhảy cẫng trên lưng:

- Hù. Mong mãi đấy?

- Anh lại thành nô lệ bất đắc dĩ.

Đánh vai anh cái thục:

- Thế thì em xuống.

Trường túm chặt:

- Ngồi im. Đường ngắn mà?

- Em tròn lăm đấy?

- Kệ chứ? Anh thích thế.

- Anh là con Trâu của em.

- Trâu này ăn cơm.

- Ngồi lưng Trâu cao quá em nhớ núi.

- Đi leo núi em nhá?

- Hí hí. Anh rất hiểu ý.

Sáng chủ nhật tuần tới Mai bỏ điện thoại nhìn giờ. 15 phút trôi, rồi 20 phút mới thấy anh lò mặt tới: - Cách có 1km sao bắt em đợi hoài?

- Anh đi bộ.

- Trời đất. Anh định cả hai đi núi Cẩm bằng gì?

Trường nhanh nhẩu:

- Xe đạp.

- 20 Km đó?

- Kệ. Anh dào.

- Không. Ý em là ngại mệt ấy?

- Đi xe đạp cho tình cảm. Chúng ta có cả ngày mà?

Rồi thì họ cũng đi, nghĩ đến đoạn đường, nghĩ tới khoản anh chịu đựng, Mai càng hiểu rõ tình cảm anh dành cho mình nhiều như thế nào.

Mai khẽ ôm, dựa đầu lưng anh mãi nguyện.

- Bỏ tay em ra đi. Tai nạn giờ? - Giọng trường vang.

Mai xì mặt, gất lên:

- Thúi thúi cái mồm, sao nào?

- Đi mất tập trung, em ôm anh dễ bị phân tán.

Cô thì luôn chọc:

- Cơ mà em ngồi sau ngựa tay, không biết bám đâu?

- Bám yên xe ấy?

- Bám áo anh nhớ?

- Bẩn lắm!
- Bẩn thì giặt.
- Rách áo anh thì sao?
- Thì anh về bảo mẹ cho tiền mua áo khác.
- Hê. Em làm rách mà?
- Sinh viên có tiền đâu mà đền anh. Chỉ biết phá thôi!
- Em phá được gì rồi?
- Hồi bé muốn mua dép mới em toàn cắt cho rách rồi về méc mẹ bị bọn bạn xé.
- Mặt em gian thấy mồ.
- Hờ. Gian mới bắt được anh.
- Anh thành vật thí nghiệm ấy chứ?
- Chết chưa? Giờ anh chạy còn kịp, nhanh!
- Chở con lợn anh hết xừ hơi rồi.
- Em gà mà?
- Anh gà ri, em gà công nghiệp.

Mai cấu trí:

- Anh là gà ngỗ của em.

Trường này mình:

- Ái đau. Em toàn nạt anh?
- Thế mà anh có biết đường chạy đâu. Toàn đến tìm em trước, tức là anh tình

nguyện chịu hình phạt tra tấn rồi đấy?

- Thôi được rồi, anh xin thua.

- Anh có bao giờ thắng được em đâu?

- Anh nhường đấy?

- Gà ngố có mà thắng. Ha ha

- Em gà công nghiệp chả mấy mà bị thịt.

- Hơ. Anh thịt được chưa?

- Sắp. Mai thịt.

- Em già rồi, thịt dai bỏ xừ.

- Ngốc thế? Theo em người ta sinh ra rồi áp suất làm gì?

- Để ninh gà ngố.

Cô bật phá nên cười, anh thì thở dài trào thua cái lí sự.

Tiếng rưỡi mới tới nơi. Hai người gửi xe, trông mặt anh vã mồ hôi cô lấy vạt áo mình lau chán: - Nhìn anh y như gà toi ý. Đã bảo bắt xe buýt mà không chịu, cứ ham hố mà làm gì?

Trường cười xoà rồi nắm tay Mai đi:

- Kiểm đồ ăn nào.

- Anh đi núi Cấm chưa vậy?

- Anh đi rồi. Sợ lạc à?

- Hơ. Tí em leo cho anh xem.

15 phút sau tại bậc thang dẫn lên đỉnh. Cô ngồi phệt thở dốc, miệng phù phù

tay quạt quạt: - Một anh ơi! Còn bao lâu nữa?

- Em đi mới hơn chục bậc đã kêu than gì?

Cô chu mỏ:

- Ai bảo anh, em đếm ngót ba chục rồi?

- Thế mà khi nãy đứa nào kêu trố tài leo núi, đúng là gà.

- Hơ. Lời nói khác hành động mà gà ngố.

- Em tính lên nữa không?

- Ừ. Lên chứ, sắp tới chưa?

- Sắp, được 1/7 đoạn đường rồi.

Giật mình tí rơi túi bánh:

- Cái gì, tận 200 bậc á? - Rồi lộ mọ xuống: - Thôi em chuồn đây?

Trường trau mày cười gian:

- Thế mà anh tưởng em ý chí quạt cường lắm cơ, cái gì cũng phải dành tới cùng?

Mai ngược lên vênh mặt:

- Không phải khích em, 200 bậc nhằm nhò gì, em chỉ sợ đi nhiều cuồng bấp chân đến đêm nó nhức ứ ngủ được.

- Lên anh công tiếp.

- Nhìn dốc 40 độ thế kia, công rồi ngã ngựa ra có mà chết em à?

- Ờ. Thế còn anh đâu?

- Anh thì ai quan tâm.

- Nhưng anh thích leo núi.

- Mặc xác anh. Anh cứ lên đỉnh hít gió lạnh đi, em đợi ở đây chờ mang xác anh xuống.

Thở dài, Trường lững thững bước, khuất bóng giọng anh vọng: - Văng người nhiều ma nó hiện lắm!

Mai nghe được bữu môi bỏ ngoài tai. Nhưng cơ mà cô cảm nhận được không gian yên ắng lạ chả có thêm ai. Gió lạnh lướt qua khiến cô rùng mình xách túi bánh leo bậc thật lực: - Anh ơi đợi em!

Về cũng là lúc trời lem nhem tối, Trường đưa cô vào tận cửa ngõ nhà trọ.

- Đừng đi bộ, em đưa anh về?

- Anh quen rồi. Em chả nói tối hay sợ ma còn gì, với lại nguy hiểm.

Cả hai lưỡng lự, im vài giây, Mai cười tươi:

- Hôm nay rất vui, cảm ơn anh.

- Lại khách sáo với anh rồi, em vào đi?

- Anh về đi?

- Em vào rồi anh về.

Dắt xe vô, ngoảnh lại Mai thấy anh đứng nhìn.

- Đi đường cẩn thận anh nhé!

Hai tháng làm quen, họ yêu nhau thêm một tháng. Thời gian khiến họ càng hiểu nhau hơn và biết chẳng thể sống thiếu nhau được.

Cứ ngỡ tình yêu đẹp lung linh trải đầy màu hồng mơ ước.

Nhưng...

Cho đến một ngày...

- Alo. Chị gọi em có việc gì ạ?

- Chị thấy ảnh người yêu em trên Facebook của em, bố mẹ bảo em về có chuyện?

Mai bức bối:

- Sao chị lại đi nói cho bố mẹ biết? Em ghét chị.

- Thì chị chỉ muốn tốt cho em. Em cũng biết chị đã từng khuyên em những gì chứ?

Mắt Mai trầm buồn:

- Em biết thế nào cũng phải đối mặt với việc này, chỉ là sớm hay muộn.

- Em sẽ về thuyết trình với bố mẹ chứ?

- Em đâu có ngại gì? Em chỉ sợ...

Chưa nói hết Mai cúp máy. Hàng lệ ứa ra từ khi nào:

“Em chỉ sợ sẽ mất đi người em yêu”.

Lần đầu tiên cô khóc vì con tim đầy? Và lần thứ hai cô khóc khi phải đối diện với bố mẹ mà nghe những lời day dứt.

Chạy lên tầng, Mai đóng mạnh cửa phòng, gục đầu và khóc. Lời họ nói cứ vang vọng bên tai: “Bố:

- Tao sẽ không chấp nhận một thằng con rể đi lương bước vào cái nhà này, và sẽ không bao giờ chấp nhận mối quan hệ được tiếp diễn, tao cấm! Mày hiểu chứ?

Mẹ:

- Con ở Duy Tiên, cậu ta lại huyện Lý Nhân, 25, 30km đó con? Bố mẹ không

ép buộc con sẽ yêu ai, lấy ai. Chỉ là bố mẹ không bao giờ muốn con phải đi xa như thế? Bố mẹ sẽ rất khó đảm bảo cho hạnh phúc con sau này.”.

Bên ngoài Loan - chị Mai nghe rõ tiếng nấc sau cánh cửa, chị cũng đã từng yêu, được yêu, chỉ cũng hiểu trái tim khi tan vỡ đau đớn nhường nào.

- Liệu làm vậy em có giải quyết được gì không?

Cô lắc đầu, bịt tai, nước mắt dàn dụa:

- Chị đi đi, em ghét chị!

Loan thở dài:

- Dù em có ác cảm với chị, bố hay mẹ, thì mọi người đều muốn tốt cho em. Chị đã từng nói rồi mà? Đừng bao giờ có tình cảm với những người mà bố mẹ không bao giờ chấp nhận. Thế mà em không nghe cứ lún vào vết lầy như thế?

Im lặng.. Cả hai chẳng nói gì tiếp, tiếng duy nhất chỉ là thút thít, tiếng nấc ngẹn.

Đêm đến, nước mắt hoà ướt gối khi nào. Có tin nhắn, là của anh: - Em về quê rồi à?

- Vâng. Sáng mai em xuống sớm chiều còn học.

Gửi tin..

Lặng vài giây.

- Anh!

- Em định nói gì?

- Em đang buồn.

- Ai làm phật ý gà công nghiệp à?

Mai mỉm cười chua chát:

- Không đâu gà ngố ạ?
- Thế là chuyện gì???
- Em sợ mất anh, em đau lắm!

Tin bắt đầu sốt:

- Em đang nói gì thế? Đã có gì xảy ra?

Lại im lặng.

Vài phút.

Cô không trả lời, anh nhẫn tiếp.

- Em nói gì đi chứ?

Không phản ứng.

Tin tiếp:

- Em đâu rồi, anh lo cho em.

Vẫn thế.

Anh gọi, Mai tắt máy nhẫn lại, thêm vào tin kí hiệu khuôn mặt cười: - Em ngủ quên mất, gà ngố đánh thức em rồi, ghét ghê. Anh ngủ đi, em buồn ngủ lắm!

- Nhưng em chưa giải thích?
- Giải thích gì ạ?
- Sao em lại khóc?
- Vì em thèm ăn kem. Hí hí.

Anh bực mình:

- Chả liên quan.
- Gần một giờ rồi, anh ngủ đi?
- Ủ. Em ngủ ngon nhé!”

Cô đặt máy xuống giường, lặng nhìn hình nền điện thoại có ảnh hai đứa, hàng lệ chưa khô lại ướt đầm gò má, cứ thần thờ hồi lát rồi cầm máy gọi cho Thanh: - Mà này chưa ngủ à?

Đầu giây bên kia giọng gắt lên:

- Mẹ con quý xứ nào đánh thức tao.
- Tao sẽ chia tay Trường!
- Con điên, hai đứa mà như hình với bóng đẹp vậy mà thôi là sao?

Gió lạnh thổi qua khe cửa, cô nhồm dậy kéo tấm rèm.

- Tao không được quyền yêu anh ta.
- Thế kìa mấy rồi mà, ăn nhằm bả không đấy?
- Bố tao không cho lấy người đi Lương, còn mẹ tao kêu xa, sẽ không dỗi theo tao được.
- Ủ. Ca này khó đẻ đây, khó mà khuyên được bề trên lắm!

Mai cười nhạt:

- Tao chỉ nhờ mà một việc thôi.
- Ơ. Lôi tao vào làm gì?
- Dễ mà? Khi bực tức tao hay mất chủ động với lời nói. Nếu chia tay rồi anh ấy sẽ rất buồn, mà khuyên lớn anh ấy giúp tao được chứ?

Cô bạn cười gian:

- À? Ý mày bảo tao thế chân chứ gì?

Nước mắt đã cạn, thay đó bờ môi mím nhẹ:

- Nếu vậy tao càng mừng, dù gì mày với anh ấy cũng gần nhau.

- Còn mày thì sao, tao giúp anh ta thì ai sẽ giúp mày?

Mai khẽ ngồi đầu giường:

- Yên tâm đi, bạn của mày cứng cỏi lắm mà?

9 giờ sáng hôm sau trời sầm lại, Mai xuống Phủ Lý được nửa tiếng thì có điện anh gọi: - Em xuống chưa?

- Được lát rồi anh ạ?

Im ắng.

- Anh-Em!

Hai giọng vang lên cùng lúc, cô cười:

- Anh nói trước đi?

- Em cũng muốn nói gì mà?

Mặt Mai xị:

- Không được cãi em, con trai phải chủ động?

Trường đứng sẵn trên cầu từ khi nào, dù gió lạnh có thổi giá buốt nhưng tay anh vẫn nắm chặt món quà: - Mình gặp nhau nhé!

Mai không ngạc nhiên, cô thở dài:

- Hài vậy. Em cũng muốn gặp anh. Ta đi ăn kem chứ?

Trường đáp nhanh:

- Nhưng em cứ ra cầu đi, anh đang ở đó?

Đến giờ cô vẫn còn chêu:

- Cầu nào ạ? Phủ Lý nhiều cầu lắm!

Anh ngãi đầu cười xoa:

- Hì. Hồng Phú em ạ?

Trong Mai mông lung mọi chuyện sắp diễn ra, dù biết là đau nhưng cô vẫn tới, sẽ chấp nhận tất cả.

Trời nổi giông, tóc bay theo gió bước dần phía anh. Trường chưa hề hay biết điều gì sắp diễn, anh tươi rói bỏ hộp quà sau lưng: - Anh tặng em này?

Cô ngạc nhiên:

- Sao anh lại...

Anh ngắt lời:

- Thứ 7, 20/10 mà? Em quên sao?

Mai cười nhạt, Trường mở hộp quà, chiếc khen len kẻ đen trắng. Anh quàng lên cổ cô một cách ấm áp.

- Mùa đông này sẽ không lạnh như năm ngoái đâu em?

Mai nhìn anh không chớp, rồi mắt rưng rưng trào lệ. Trường gạt đi dòng nước: - Kià. Đáng lẽ gà công nghiệp phải vui chứ?

Lặng hồi lát, cô mỉm cười, ngẩng mặt, mím chặt môi gạt lệ sụt sịt: - Anh làm em rất bất ngờ, em hạnh phúc lắm... Nhưng anh à? Em có chuyện muốn nói với anh?

Trường dõi theo, cô nhìn:

- Mình chia tay đi anh!

Giật mình đứng chết lặng:

- Em đang đùa anh, thử thách anh?

Cô lắc đầu:

- Không! Em nói nghiêm túc. Chúng ta lên dừng lại.

Anh bám chặt hai vai cô:

- Tại sao thế? Anh làm gì sai?

Mai bình tĩnh bỏ tay Trường xuống:

- Em xin anh đừng làm vậy, hãy nghe em nói này?

Ngập ngừng, cô ngoảnh đi tay nắm thành cầu, ánh mắt xa xăm nhìn dòng sông Đáy: - Thú thật lúc mới bắt đầu em cứ nghĩ yêu đến đâu thì đến. Nhưng càng yêu thì em càng thấy mình lún sâu và không thể xa nhau được!

Trường lắng nghe, Mai ngoảnh lại, tháo chiếc khăn trao trả tay anh: - Có quá nhiều áp lực và khiến em mệt mỏi, em không chịu được. Mình dừng lại đi! Em không tốt với anh?

Trường trở lên hoảng sợ, nắm tay Mai sợ rằng cô sẽ chạy đi và mất rất nhanh: - Không thể nào như thế? Chúng ta mới yêu nhau mà? Anh biết là anh chưa chứng minh được rằng sẽ che chở tốt cho em, nhưng anh sẽ cố.

Mai giăng ra hét lớn nói lời trái lương tâm:

- Nhưng em không còn yêu anh nữa, em có người khác rồi?

- Đó chỉ là nguy biện, anh đã nhận thấy em vui thế nào khi đi bên anh.

Cô vẫn hét:

- Nhưng em chỉ coi anh như anh trai thôi!

- Không thể thế. Em đã nói yêu anh rồi mà?

Vẫn hét, nước mắt dần dụa:

- Là do em mù quáng. Em xin lỗi!

Biết là không thể thay đổi được tình thế, anh hiểu cô mà? Một khi đã quyết định điều gì thì đừng mong thay đổi.

Trường trầm hẳn, giọng yếu ớt:

- Ủ. Anh xin lỗi khi đã làm phiền. Em đi đi!

Cơ nắc ngen, cố nén nước mắt trước khi đi:

- Mong anh tìm được hạnh phúc tốt hơn em.

Anh gắt gỏng:

- Em đi đi! Đi ngay đi!

Quay mặt bước thì giọng Trường vang:

- Mình bắt đầu lại được không em?

Mai biết là anh sẽ níu kéo, nén nụ cười ngoảnh lại, tỏ vẻ nghiêm khắc: - Em hỏi anh một câu duy nhất: Nếu em đồng ý quay lại và đó chỉ là thương hại, anh có tin vào tình yêu còn đẹp không?

Cô cố nhấn mạnh hai từ “Thương Hại”, Trường im lặng, Mai quay ngoắt hàng lệ bay theo sau, chạy thật nhanh dùng tay bịt tiếng khóc.

Lát trời đổ mưa to, anh như chết đứng, mắt không rời khỏi món quà rồi vút mạnh xuống sông và khóc âm thầm mặc người qua kẻ lại.

Thanh từ xa chứng kiến tất cả, khẽ lại gần che ô. Trường ngoảnh nhìn, hai mắt đỏ hoe.

Cô đặt tay vai anh:

- Mình về nhé! Tình yêu đâu phải lúc nào cũng là trái ngọt.
- Tớ không hiểu! - Anh lắc đầu: - Phải chăng yêu thật lòng ai đó lại là một cái sai?
- Cậu có biết, có thứ tình yêu gọi là chia tay không?

Trường im lặng, cô tiếp:

- Họ đồng ý hi sinh vì tình yêu nhưng lại không vượt qua được rào cản gia đình. Mai cũng thế, cô ấy từng nói yêu cậu là cô ấy yêu, nhưng tất cả đó chỉ là của quá khứ. Những gì xảy ra ở thực tại thì mình phải chấp nhận thôi cậu ạ?

Chiều Mai không học, chẳng ăn cơm trưa, đóng cửa phòng nằm khóc.

Điện thoại reo, cô tỉnh dậy, tóc tai rũ rượi:

- Gọi gì không?

Đầu dây bên kia, Thanh nói:

- Trường khóc khi mày đi?
- Ừ. Anh ấy yêu tao.
- Thế sao mày còn phũ?
- Tao biết là đau nhưng cũng phải chấp nhận thôi mày ạ? Thà một lần rồi thôi chứ đừng nên kéo dài rồi tổn thương nhau mãi.
- Thật sự mày chẳng bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người mày phản bội?

Mai cười nhạt:

- Hài vậy. Nói phản bội thì hơi quá, nhưng tao cũng thấy mình vô tâm hơn bản tính có sẵn.
- Nếu biết không thể đến được, biết bố mẹ sẽ ngăn cản, sao mày không buông

tay từ đầu, đến khi làm khổ nhau rồi mới thấy mình vô tâm sao?

- Mà bệnh anh ấy à?

- Không. Đối với tao ai cũng là bạn.

- Là tao sai. Đừng trách tao? Tim tao cũng đang đau lắm!

Dứt lời cô tắt máy, rửa mặt buộc gọn tóc, nhìn mình trong gương cười gượng gạo.

Cô sẽ khác.

Từ ngày đó họ không còn gặp, chẳng gọi điện vì cô không nghe, tin nhắn anh gửi cứ thừa dần vì cô không trả lời. Mai mong thời gian sẽ đưa cả hai rơi vào quên lãng.

Nhưng tình yêu hết đâu có nghĩa là tình bạn sẽ mất.

Cho đến một ngày..

Thứ Ba Noel, tối ấy anh nhắn tin:

- Anh đang dưới cổng nhà em? Gặp anh một chút đi?

Mai luống cuống:

- Anh điên à? Em không đi được.

- Anh biết! Lần cuối thôi. Đi chơi lần cuối rồi anh sẽ quên em?

Thấy có bóng thập thò ngoài cửa, chị gái Mai ngẫm nghĩ xong nói nhỏ với cô út rồi mới ra mở: - Ai đấy?

Trường giật mình cúi chào cười ngại:

- Em chào chị.

Nhìn kĩ Loan mới nhận diện:

- À. Thì ra là cậu. Chẳng phải cả hai chia tay rồi mà?

Anh găm mặt không nói gì, Loan tiếp:

- Cậu đừng nên nín kéo nữa, Mai đã quyết định như thế, và gia đình tôi cũng không vui vẻ gì khi đón tiếp cậu. Nếu cậu có đau thì cũng phải biết an phận mà chấp nhận một mình đi chứ? Em tôi khóc vì cậu nhiều rồi, nó mới vui vẻ được không lâu, nếu cậu quan tâm nó thì tôi xin cậu tránh xa nó!

Đứng vài giây. Anh lặng lẽ dắt xe đi, trên tầng Mai chứng kiến tất cả, chạy ra mở cửa phòng thì bị khoá ngoài, giọng Linh-em gái vọng vào: - Chị Loan bảo em giữ chị.

Mai bực bội nhưng vẫn phải nhẹ nhàng:

- Mở cửa cho chị đi, 16 tuổi rồi, em phải hiểu chuyện chứ?

- Không được. Chị chia tay anh ta rồi mà? Em khuyên chị cũng đừng nên gặp nữa, em không muốn chị phải khổ.

Nói như vô ích, cô ra lan can ngó thấy anh cứ đứng chờ tại cột điện phía xa.

22 giờ, rồi 23 giờ. Hai tiếng trôi qua, trời lạnh Trường cứ đứng đợi. Đến khi nhà đi ngủ hết Mai lên xuống tầng dưới mở khóa cổng, mặt anh dạn ngồi.

Chưa gì cô đã gắt:

- Anh đúng là gà ngốc. Muộn rồi sao không về?

- Gặp em, rủ em đi chơi rồi anh sẽ về.

- Giờ còn chơi gì nữa?

- Ủ. Em vào nhà đi, sương xuống độc lắm.

- Anh đừng quan tâm em như thế? Chúng ta chia tay rồi?

- Ủ. Chúng ta vẫn là bạn.

- Bạn không cần thiết phải như thế đâu? Anh vất vả rồi.
- Em bắt buộc phải lạnh nhạt với anh sao?
- Em xin lỗi. Chúng ta đâu còn như xưa.
- Chẳng lẽ chúng ta không còn con đường nào khác?

Mai phát bực:

- Em không muốn nghe, không cần níu kéo gì hết. Anh về đi khi em còn tôn trọng.

Trường ngậm ngùi dắt xe đi thêm 10km để về xóm trọ. Cô cứ lắng lại nước mắt ngấn dài dãi theo, lén không cho anh biết con tim mình yếu mềm và dễ gục ngã.

Dù có cố gắng nhưng cũng phải bỏ cuộc. Sau buổi tối ấy cả hai không còn liên lạc.

Thời gian dần trôi, sự trống vắng khiến Mai nhớ lại. Cô tìm về những nơi quen thuộc, kỉ niệm có anh và cô khóc.

“Hôm tập thể dục:

- Bạn chịu khó tập thể dục cho chân nó dài.

Mai lườm guýt, dấm phát bên sườn rồi chạy phía trước, đưa tay lên miệng lè lưỡi: *Blèè* - Bé lùn đáng yêu chứ bộ. Hơn cái bộ dạng thô kệch kia kìa?

- Hờ. Thô cơ mà có người mong chả được.
- Kệ tở, bé xinh gái.

Anh lại cười khẩy:

- Èo. Tự mãn kìa?

Cô chớp chớp:

- Tự phờn quen rồi.

Chợt anh hôn má cái chụt, mắt Mai mở to vì ngỡ, Trường ngại ngùng: -
Trông em thật đáng yêu.

Má đỏ ửng, cô thích hành động bất ngờ như thế. Dù rất vui nhưng vẫn tỏ vẻ
bí xị: - Hê. Quá đà rồi đấy? Anh em nào thế?

- Ủ. Tớ cũng thấy ngượng ngượng.

- Này. Lại cậu tớ kia?

...

Hôm đi chơi xa:

- Anh gà ri, em gà công nghiệp.

Mai cấu trí:

- Anh là gà ngố của em.

Trường nẩy mình:

- Ái đau. Em toàn nạt anh?

- Thế mà anh có biết đường chạy đâu. Toàn đến tìm em trước, tức là anh tình
nguyện chịu hình phạt tra tấn rồi đấy?

- Thôi được rồi, anh xin thua.

- Anh có bao giờ thắng được em đâu?

- Anh nhường đấy?

- Gà ngố có mà thắng. Ha ha

- Em gà công nghiệp chả mấy mà bị thệt.

- Hơ. Anh thịt được chưa?
- Sắp. Mai thịt.
- Em già rồi, thịt dai bỏ xừ.
- Ngốc thế? Theo em người ta sinh ra nời áp suất làm gì?
- Để ninh gà ngố.

...

Rồi cuộc tình cay đắng:

Trường mở hộp quà, chiếc khen len kẻ đen trắng. Anh quàng lên cổ cô ấm áp:
- Mùa đông này sẽ không lạnh như năm ngoái đâu em?

Mai nhìn anh không chớp, rồi mắt rưng rưng trào lệ. Trường gạt đi dòng nước: - Kia. Đáng lẽ gà công nghiệp phải vui chứ?

Lặng hồi lát, cô mỉm cười, ngẩng mặt, mím chặt môi gạt lệ sụt sịt: - Anh làm em rất bất ngờ, em hạnh phúc lắm... Nhưng anh à? Em có chuyện muốn nói với anh?

Trường dõi theo, cô nhìn:

- Mình chia tay đi anh!

Giật mình đứng chết lặng:

- Em đang đùa anh, thử thách anh?

Cô lắc đầu:

- Không! Em nói nghiêm túc. Chúng ta lên dừng lại.

Anh bám chặt hai vai cô:

- Tại sao thế? Anh làm gì sai?

Mai bình tĩnh bỏ tay Trường xuống:

- Em xin anh đừng làm vậy, hãy nghe em nói này?

Ngập ngừng, cô ngoảnh đi tay nắm thành cầu, ánh mắt xa xăm nhìn dòng sông Đáy: - Thú thật lúc mới bắt đầu em cứ nghĩ yêu đến đâu thì đến. Nhưng càng yêu thì em càng thấy mình lún sâu và không thể xa nhau được!

Trường lắng nghe, Mai ngoảnh lại, tháo chiếc khăn trao trả tay anh: - Có quá nhiều áp lực và khiến em mệt mỏi, em không chịu được. Mình dừng lại đi! Em không tốt với anh?

Trường trở lên hoảng sợ, nắm tay Mai sợ rằng cô sẽ chạy đi và mất rất nhanh: - Không thể nào như thế? Chúng ta mới yêu nhau mà? Anh biết là anh chưa chứng minh được rằng sẽ che chở tốt cho em, nhưng anh sẽ cố.

Mai giăng ra hét lớn nói lời trái lương tâm:

- Nhưng em không còn yêu anh nữa, em có người khác rồi?

- Đó chỉ là ngụy biện, anh đã nhận thấy em vui thế nào khi đi bên anh.

Cô vẫn hét:

- Nhưng em chỉ coi anh như anh trai thôi!

- Không thể thế. Em đã nói yêu anh rồi mà?

Vẫn hét, nước mắt dàn dụa:

- Là do em mù quáng. Em xin lỗi!

... Và một câu duy nhất khiến yêu thương trôi vào quên lãng: - Em hỏi anh một câu duy nhất: Nếu em đồng ý quay lại và đó chỉ là thương hại, anh có tin vào tình yêu còn đẹp không?"

Nhiều lần định nhắn tin nhưng Mai sợ kí ức lại uà về và làm anh đau.. Nhưng thật sự cô còn yêu anh. Lí trí bảo cần gặp anh:- Alo! anh à? Mình gặp nhau được không?

Quán nước vỉa hè gần chùa Bàu nơi cả hai thường lui tới trước kia. Mai chờ mãi tưởng anh không tới. Nhưng không, anh đang tiến lại: - Hài vậy! Bao giờ anh cũng là người đến sau em?

Ngồi đối diện, Trường hỏi:

- Em ăn gì?

- Chè Bưởi anh ạ!

Anh gọi hai cốc như nhau, cô nhìn anh, họ nói chuyện như người xa lâu ngày không gặp: - Hai tháng rồi. Anh trông trạc hơn xưa?

Trường cười gượng:

- Em cũng vậy? Ít cười đi.

- Vâng. Nhiều chuyện xảy ra khiến em đâu còn trẻ con như trước nữa.

- Em gọi anh ra có chuyện gì không?

- Không. Phải có chuyện em mới được gặp anh sao?

- Xin lỗi, anh chỉ thấy lạ.

- Sao ạ?

- Là vì em im lặng thời gian không cần anh nữa. Nay em lại...

Trống vắng..

- Em nhớ lắm. Anh chưa một lần nói chia tay?

Mặt anh lạnh:

- Tất cả của quá khứ rồi mà em?

Mai như lơ lời đó:

- Em buồn cười khi anh và em cãi nhau, cái chuyện mà anh cứ đòi vào phòng trọ em ấy?

Trường bắt nhịp:

- À. Anh chỉ muốn xem em ăn ở như nào, còn em thì không thích.

Cô tươi rói:

- Em lại luôn mặc kệ, vô tâm quá anh nhỉ?

Trường không nói gì, chỉ mân mê cốc chè, Mai thấy được rằng anh không thích: - Em hỏi anh này?

- Ủ. Em nói đi?

- Liệu có bao giờ anh nghĩ chúng ta còn có thể quay lại?

Câu hỏi mở, đó là một câu hỏi riêng anh, nhưng kết quả sẽ dành cho cả hai.

Trường nhìn, cô im lặng chờ đợi. Anh cười nhẹ vẻ đầy hàm ý: - Trông em nhỏ bé xinh xắn như một con bướm nhưng lại đốt đau như một con ong!

Chợt có chuông điện, anh xin phép ra ngoài nghe.. Từ xa, Mai thấy anh nói chuyện cười đùa có vẻ thân mật.

Lát ngòai lại, Mai hỏi:

- Bạn gái anh gọi à?

- Em tò mò quá. Tật xấu ấy vẫn không sao sửa được.

Rồi Trường đứng dậy:

- Anh về trước nhé!

Cô mím môi khẽ gật đầu, một chút ghen bộc phát nhưng cô thấy mình không có quyền nặng lời.

Anh đi bộ.

Nhớ khi xưa nơi đây, dù quãng đường xa mấy anh rất thích đi bộ và công người con gái anh yêu.

Bóng khuất, cô cười an phận. Trong suy nghĩ dường như mãi nguyện: “Chia tay một người mình vẫn còn yêu thì đau khổ gấp nhiều lần người bị chia tay anh nhỉ?

Anh đã vô tình.

Em vui vì cuối cùng anh cũng quên được tình yêu đầu thuở nào anh có.

Em sẽ nhớ tất cả những gì thuộc về anh, từ ánh mắt đến nụ cười của anh.

Cám ơn anh vì tất cả những gì đã dành cho em.

Anh nhé!”.

Chili Pepper